

легне. А смокът допълзял до гората, превърнал я в равно поле и посял просото. След това се свил на кълбо и се замислил. Мислил, мислил, мислил – чак до сутринта. А старецът намерил до масата един чувал, пълен с просо. Замесил тесто с прясно мляко, опекъл го и занесъл просената пита на царя.

Царят бил безкрайно изненадан, но рекъл:

– Стари приятелю, слушай ме добре! Трябва да направиш още нещо. Искам да построиш златен мост от моя палат до твоята къща, а от двете страни на моста да растат златни ябълки и круши. Ако успееш, ще ти дам дъщеря си за снаха.

И пак се прибрал угрижен старецът, а смокът го попитал:

– Защо си натъжен и плачеш, татко?

– Плача, детето ми, заради цялото това нещастие, което ни споходи. Царят си пожела златен мост от неговия палат до нашата къща, а от двете страни на моста – златни ябълки и круши.

Смокът казал:

– Ще изпълня всичко, което царят желае. Иди да си починеш.

След това се свил на кълбо и пак се замислил. Мислил, мислил, докато златният мост се появил точно такъв, какъвто го пожелал царят. Всичко това станало през нощта. Малко след полунощ царят се събудил. Сторило му се, че вече е обед, и смъмрил слугите си, че не са го разбудили, както обикновено, в зори. А те отговорили:

– Но, царю наш, сега е нощ, а не ден!

Царят се смаял, когато чул тези думи.

На сутринта старецът дошъл в двореца и весело поздравил: